

зъ да видатъ Александра, който е седналъ на Царскій Даревий тронъ. Но за дълго врѣме неможя да придобие любовта на Царьтъ, защото умрѣ отъ болестъ, и го погрѣбеха великолепно, а войниците бѣха му въздигнали единъ празенъ гробъ до осмидесетъ лакти височина, и около върстъ бѣше доста голѣмо простанството му. А мъртвото му тѣло прѣнесоха го на едно много хубаво украсено носило отъ вжтъ морето.

§ 57. Царь Александръ, като наредилъ работитѣ си въ Персія, та искаше да потегли война въ Индия, която била прочута по богатството си, но като глѣдаше че на Армията му бѣше тешко и неможеше леко да пжтува поради обиритѣ, за то щомъ се расжмна, и бѣха товарили
697 вече колесниците, та изгоря първо свойтѣ си обии, и на приятелитѣ си, а слѣдъ това заповеда да турятъ огънь и на Македонскитѣ. Но рѣшението на тѣзи работа се виждаше по-голѣмо и по-силно отъ колкото дѣлото; защото малчина бѣше оскърбилъ, а повечето отъ Македонцитѣ съвикъ и насърчително леелекание, даваха нуждитѣ нѣща на ония, които имаха нужда отъ тѣхъ, а ония, които имъ прѣвизобилуваха и не бѣха отъ голѣма важность, самитѣ притежатели ги изгарваха, а съ тойзи примеръ тѣ даваха на Александра голѣмо насърчение и готовность. Обаче, бѣше много страшно и непростително наказанието на ония, които бѣха непокорни; тѣй щото единъ отъ Александровитѣ приятели като бѣше го на-